

Dominik

Ještě dvanáct minut té nesnesitelné výtvarky a bude víkend.

Jedenáct.

Deset.

Ne že bych nerad kreslil. Ale když párkrát dostanete na vysvědčení tu nejhorší známku právě z výtvarky, tak nějak to ve vás zanechá hořkou pachut'.

Devět.

Osm.

Všichni kolem mě už se nenápadně trousili k umyvadlu a vymývali štětce. Já jsem zase tak nespěchal, protože mě po škole nečekalo nic výjimečného. Zřejmě zase skončím u filmu nebo seriálu a budu čekat, až mi Eliška napíše, jak úžasný bylo rande s jejím úžasným klukem.

Zazvonilo a já jsem své nevymyté štětce nasypal do pytlíku na pomůcky, podepsal své mistrovské dílo znázorňující mísu ovoce (ano, tohle ohrané téma se drželo i na našem gymplu) a odcházel ze třídy.

Nechával jsem za sebou poslední výtvarku mého života. Příští týden nás čeká konec třetího. Další školní rok zahájíme jako maturanti a ty už si u nás naštěstí nikdo nedovolí obtěžovat výtvarkou.

Zavrňel mi mobil v kapse.

„Jsme na neskutečně úžasném místě. Je to tu jako v Hobitíně,“ psala mi Eliška a poslala fotku restaurace, která vypadala, jako by vyrostla přímo v Tolkienově Kraji. Zeleň všude, kam se podíváš, záhony květin, velké keramické houby a sochy roztomilých zvířátek, kulatá dvířka do podzemních sklípků. Asi jeden z těch přepychových podniků na předměstí, na jaký já nikdy nebudu mít.

Poslal jsem jí zdvižený palec. Jo, fakt mě zajímá, kde jsi se svým klukem.

Vzápětí se stejná fotka objevila na jejím instagramu doplněná citátem „Nezáleží, kde jsi, ale s kým“ a mně se stáhl žaludek. Měli s Matyášem dost vážný vztah. Plán na zasnoubení po její maturitě, navržený projekt budoucího společného domu a jména pro pět budoucích dětí.

„Užij si odpoledne,“ přišlo mi ještě přání od Elišky a já se snažil nepředstavovat si ji v Matyášově objetí, jak brouzdají v mapách cé zet a hledají nejlepší lokalitu k bydlení, zatímco já ještě tvrdnu ve škole.

S Eliškou jsme vychodili stejnou základku a pak se dostali na stejný osmiletý gympl. Oba jsme byli nadšení, dokud jsme nezjistili, že Hrušková a Kabica jsou od sebe moc daleko v abecedě na to, abychom skončili ve stejné třídě. Zatímco naše sedmá bé měla tento školní rok v pátek ve tři odpoledne výtvarku, její sedmá á už tou dobou courala po kavárnách a hospodách.

Poslal jsem jí fotku svého uměleckého díla a k tomu zvracejícího smajlíka. „D'Arvit,“ dopsal jsem nadávku po fowlovsku a nazval obrázek „Banán obcující s pomerančem.“ Vysloužil jsem si ještě posledního rozesmátého smajlíka se slzami v očích.

Kdysi jsem se divil, že Matyášovi nevádí, že si jeho holka během rande píše s jiným klukem. Pak jsem zjistil, že mě Matyáš považuje za ubožáka, se kterým by někdo jako Eliška nikdy neuvažoval o romantickém vztahu, takže velkoryse strpěl veškerou naši korespondenci i čas, který jsme spolu trávili. Byl jsem takový ten gay kámoš, kterému se vypovídala a probrala s ním

své nudné zájmy, aby se Matyáš mohl věnovat už jenom jejím rtům, hrudníku a tomu dalšímu, co jsem se neodvažoval jakkoli pojmenovat.

Snažil jsem se vytěšňovat myšlenku, že má vlastně možná pravdu. Eliška snad opravdu nikdy neuvažovala o tom, že by z nás mohl být pár. Byli jsme sousedi. Nejlepší kamarádi. Dřív jsme spolu na zahradě u Hruškových přespávali ve stanu, lehávali na dece bok po boku a četli si, chodili na dlouhé procházky s mým psem nebo dělali úkoly ve volnočasovém klubu.

Možná jsem byl i něco jako její náhradní brácha, protože ona žádné sourozence neměla. Psala mi, když ji naštvalo, že nějaký film skončil jinak, než chtěla, nebo když ji zklamala kniha, kterou četla. Svěřovala se mi, když dostala špatnou známku ve škole (což se dělo tak jednou za rok) nebo vyhrál Nobelovu cenu její neoblíbenec. Chodili jsme spolu do kina na filmy, které bavily ji a Matyáše ne, jednou za čas jsme zašli na pizzu nebo zmrzlinu. Sedávali jsme v jejím pokoji a filosofovali (což znamenalo, že jsme se chytili myšlenky nějakého ctnostného a vznešeného starověkého filosofa a rozcupovali ji na kousky).

Zamiloval jsem se do ní na matematické olympiádě před čtyřmi lety. Ona tam na rozdíl ode mě byla vážně proto, že miluje matematiku, já jen proto, že v našem ročníku už nebyl po ruce nikdo další, kdo by si pamatoval, jak se řeší kvadratické rovnice. Den předtím mi umřel zlatý retrívr George a bylo mi z toho dost na nic. Když jsem ji tehdy uviděl, došlo mi, že ona jediná pochopí, jak mi je. Měla George ráda stejně jako já. Vzpomněl jsem si, jak jí lehával natažený přes nohy, jak bořila své zlaté vlasy do těch jeho.

Do té doby jsem ji považoval za skvělou kamarádku, ale ten den se něco změnilo. Než jsem si ovšem stačil uvědomit, proč se s ní najednou cítím tak divně, a než jsem naplánoval strategický postup o několika fázích, jak jí to říct, potkala Matyáše. A on žádný čas na nějaké plánování nepotřeboval. Přihnal se jako větrná smršť a rozdělil nás.

O dva roky později odešel na univerzitu do Brna a Eliška začala zase mnohem víc času trávit v klubu a se mnou. Zase jsme chodili na procházky, tentokrát s mou novou fenkou Bonnie, zase jsme sedávali v jejím pokoji, dělali úkoly, četli si, dívali se na seriály a povídali si dlouho do noci. Nikdy už to ale nebylo takové jako předtím. Byla do něho blázen a každý týden se nemohla dočkat, až přijede domů na víkend.

Domů jsem došel pěšky. Byla to půlhodinová štreka městem, ale já jsem chodil rád. Náš gymnázium byl v centru města, zato náš dům na vzdáleném sídlišti, za nímž už začínala divočina. Tedy, nejdřív tu byly dlouhé úzké zahrádky patřící ke každému z domů, pak opečovaný park pro matky s dětmi a pejskaře s pejsky, hřiště s rampami pro náctileté a posilovacími stroji pro seniory. Pak byla divočina. Pole a louky, mezi nimi malé remízky. Naše úrodná Haná, rovná jako přistávací ranvej. Jen v dálce se zvedaly vrcholky, jimž dominoval výhled na olomoucký Svatý Kopeček.

Naše ulice byla obestavená řadovými domky, které vedle sebe seděly jako korálky navlečené na nit. Jeden druhému se podobaly jako dvojče dvojčeti, ale při podrobnějším pohledu bylo znát, jak si která rodina žije. Některé měly na krásných lakovaných dveřích ozdobné věnce, na předzahrádkách sádrové trpaslíky a v oknech luxusní záclonky, vitrážky a orchideje, jiné světu předváděly okna plná neumělých dětských obrázků z barviček na sklo a předzahrádky plné hraček na písek nebo bobů na sních v závislosti na sezóně. Některé domy vítaly předložkami s dojemnými citáty o rodině, jinde si z hostů dělaly legraci vtipnými slogany nebo upozorňovaly na přítomnost psů či dětí.

A pak tu byl náš dům, s původním špinavě žlutým nátěrem, dveře s loupajícím se lakem, strohou předložkou bez nápisu, trávnickem sice posekaným, ale plným plevele. Za okny jen čistě bílé záclony. Myslím, že kdokoli se na náš dům podíval, neviděl nic osobitého, nic, co by prozrazovalo cokoli o jeho obyvatelích. Mohla by tu klidně bydlet stará babizna s kočkami nebo chudá rodina se sedmi dětmi.

Červená Fabie před domem napovídala, že Jakub s Lucií už dorazili na víkend. Našel jsem je sedět na posteli v našem kdysi společném pokoji a postopadesáté sjíždět The Big Bang Theory. Jejich věci byly rozházené všude kolem a upozorňovaly mě, že na tři dny si to tu obsazují a mně patří zase jen třetina pokoje. Po podlaze se nedalo suchou nohou dostat k oknu, jak se ti dva neobtěžovali s vybalováním, ale prostě jen obsahy batohů vysypali, kde bylo místo. Neuměl jsem si představit, jak to musí vypadat v jejich bytě v Olomouci.

„Čau,“ upozornil jsem na svou přítomnost.

Oba jen nepřítomně mávli rukou.

„Můžu se přidat?“

„Jasně, mrně,“ kývla Lucie, aniž by spustila pohled z obrazovky. Byla o šest let starší než já, teď končila čtvrták informatiky, na půl úvazku pracovala v nějaké ajťácké firmě a okupovala jeden z pokojů v Jakubově pronajatém bytě v Olomouci. Jakub, ten už měl dva roky dostudováno a teď dělal tělocvikáře na prestižním sportovním gymplu.

„Nemůžeš říkat mrně někomu, kdo už může pít legálně pivo,“ bránil jsem se a usadil se vedle sestry, abych viděl na monitor.

„Můžu, pokud ještě nedorostl do normální velikosti,“ dobírala si mě dál.

„Já mám normální velikost,“ ohradil jsem se, ale právě v ten moment jsem si připadal jen jako vzdorné děcko.

„No jasně, mrně,“ přidal se k výsměchu i Jakub.

Připojil jsem se ke sledování seriálu, společně jsme zdlábli tři balíčky Strážnických brambůrek (mamka je kupovala, protože podle ní byl jeden ten pidibalíček tak akorát porce pro celou rodinu) a dali jsme si na třetiny pivo.

Vždycky jsem k těm dvěma vzhlížel. Ať jsem byl jakkoli mladý nebo starý, ti dva mi připadali o moc dospělejší a samostatnější. Toužil jsem je co nejrychleji dorůst, nejen výškou, ale hlavně svobodou, kterou jsem u nich viděl. Teď jsem měl osmnáctku za sebou, ale bylo to pořád stejné. Už jsem chtěl mít čtyřicet jako Lucie, studovat něco, co mě baví, daleko odtud. Mít šestadvacet jako Jakub, mít práci, vlastní peníze a byt a sem se vracet jen občas na víkend.

Ti dva byli po tátovi sportovci, což já jsem nebyl ani trochu. Rád jsem běhal a v klubu si zahrál fotbal nebo přehazku, ale nebyl jsem z těch, kdo by to potřebovali sledovat v televizi, znali jména všech našich reprezentantů a dohadovali se, kdo z nich má šanci na nějaký titul.

Jakub i Lucie byli po tátovi vysocí a dobře stavění, a když ještě bydleli tady, tyhle debaty s ním vedli dennodenně. Nikdy jsme si nijak zvlášť nerozuměli. Byl jsem doma takové ošklivé káčátko, jediný hnědovlasý mezi samými černovlasými, jediný s brýlemi, mrňavý mezi samými obry; Elišku jsem konečně přerostl až ve čtrnácti. Čekal jsem už jen na to, kdy zjistím, že moje vajíčko spadlo do špatného hnízda a já se vydám na cestu, abych našel svou pravou labutí rodinu.

Pak naskočil díl, kde Howard žádá Bernadette o ruku, a já si zase vzpomněl na Elišku a na její nelibost k veřejným vyznáním lásky. V koutku duše jsem si přál, aby ji Matyáš požádal na maturitním plese o ruku před celou školou a ona ho odmítla.

Snažil jsem se nemyslet na to, že jsem stejný zoufalec jako Leonard. Jenže moje Penny byla k tomu všemu nejen krásná a vtipná, ale taky neuvěřitelně chytrá a milovala stejné věci jako já. S ní jsem věděl, že až se budu dívat na Hvězdnou bránu, bude se mnou opakovat všechny nejlepší hlášky a zase mě rozesměje, jak napodobuje Teal'covo *indeed*. Že až spolu budeme mluvit o vesmíru, ona bude znát všechny ty super věci o černých dírách a temné hmotě. A všechny naše děti budou zrzavé a pihovaté jako ona, ve škole budou mít jedničky a budou chodit v bradavických hábitech. Mrzimorská kolej, samozřejmě.

Blbče, napomenul jsem se. Proč se pořád týráš touhle představou?

Ne že bych za ty roky s nikým nerandil. Byl jsem na spoustě schůzek. Se dvěma holkama mi to vydrželo pár týdnů. S tou první jsem se rozešel, když mi řekla, že filosofie jsou samé žvásty a že ji s tím nemám otravovat. Ta druhá se rozešla se mnou, když zjistila, že ji vážně nemůžu brát třikrát týdně na kafe do McDonaldu. Nějak nedokázala pochopit, že můj táta pracuje jako trenér basketu (ne, sportovní talent jsem nezdědil po něm), máma učí výtvarné umění na umělecké škole (ne, umělecký talent jsem nezdědil po ní) a sestra je na vysoké, takže si o takových věcech jako je McDonald můžu maximálně nechat zdát.

Naši už pár let škulili každou korunu, aby nám třem měli z čeho zaplatit výšku, a jedna z jejich úsporných strategií byla nedávat nám žádné kapesné a neplatit nic, co nebylo nezbytně nutné. Obvykle jsem si zvládl vydělat přes letní prázdniny dost na to, abych s tím příští rok vystačil a ještě si něco našetřil, ale stejně jsem měl pokaždé špatný pocit, když jsem si chtěl zaplatit něco navíc. Sám jsem si kupoval i oblečení, protože jinak bych musel nosit to, co zbylo po Jakobovi, což nebylo nic moc vzhledem k tomu, že jsem mu postavou sahal tak po prsa. Letos jsem se kromě toho rozhodl většinu svých úspor utratit za autoškolu, takže už mi vážně moc nezbyvalo.

Vzal jsem do ruky mobil, abych zkontroloval, jestli Eliška neposlala do světa další fotku z jejich úžasného rande, něco jako zmrzlinový pohár pro dva s citátem, že ve dvou se to lépe táhne. Ale nic. Nakoukl jsem i na ten Matyášův, kde měl hlavně obrázky s vtipnými hláškami ze Simpsonových. Taky nic nového.

Už jsem chtěl mobil hodit na gauč, když jsem si všiml tří teček, které blikaly u naší nekonečné konverzace. Něco psala. Čekal jsem, ale pořád nic. Poslal jsem jí smajlíka, abych dal najevo, že jsem připojený.

Ještě chvíli se nic nedělo. Pak konečně: „Jsem doma.“ K tomu takový ten zoufalý smajlík s rukou přes čelo.

„Děje se něco?“ napsal jsem a napadaly mě různé možnosti od toho, že se nemůže rozhodnout, co si dá k večeři, přes výběr vysoké školy až po rozhodnutí, jestli se její a Matyášovo první dítě bude jmenovat Artur nebo Albert.

„Asi to bude na delší vyprávění,“ odpověděla vyhýbavě.

„Jsi doma? Můžu se zastavit,“ nabídl jsem se hned. Už byl večer, ale máma bude stejně nadšená, že jdu zase jednou místo večere vyjít s sousedy. Protože tak tomu ona říkala. Jako bych tam odmala chodil jen na jídlo. Pravda to byla jen částečně.

Než mi přišel zdvižený palec, už jsem byl v přízemí, obouval jsem se a na mámu jen zavolal, že jdu k Hruškovým, do domu, který byl na ten náš přilepený jako nerozlučný mileneček, ale na

rozdíl od toho našeho z něho vyzařovalo alespoň předstírané teplo rodinného krbu. Před vchodovými dveřmi byl květináč s rozkvetlými květinami (práce Elišky), v okně visel keramický ptáček (práce o pár let mladší Elišky) a návštěvy vítala rohožka s nápisem „Vstup povolen pouze s lahví vína“ (práce pana Hrušky).

„Jaký bylo rande?“ zeptal jsem se poté, co jsem zdvořile pozdravil pana Hrušku, ještě zdvořileji odmítl večeri paní Hruškové a zavřel za námi dveře jejího pokoje. Cítil jsem neurčité napětí a uvažoval, co se mohlo pokazit. Stěhuje se Matyáš do Japonska? Rozvádí se její rodiče? Nikdy od toho nebyli moc daleko.

Posadila se na postel s povlečením s motivem Noční hlídky, v tureckém sedu si zabrala místo v hlavě postele a já totéž udělal v nohách. Než odpověděla, počítal jsem pihy na její tváři lemované zrzavými vlasy, pokračoval jsem počítáním na jejích odhalených rukou a lýtkách vykukujících zpod pestrobarevné sukně a neubránil jsem se myšlence na Abrahama. Bylo jich jako hvězd na nebi. O dost vtíravější a nevídanější myšlenky jsem měl na to, kde všude ještě ty pihy má, ale ty mi jako vždycky jen proletěly hlavou a nevsímal jsem si jich. Zjistil jsem, že je účinnější je prostě ignorovat, než proti nim bojovat.

„Měli jsme pizzu. Matyáš s klobáskou a zelím a já s ananasem. Však víš,“ trochu se pousmála. Ananasová pizza byla jediná věc, co nás dva vždycky rozdělovala. „A pak jsme si povídali. O tom, kde bychom chtěli bydlet po škole. Jako jestli na vesnici, nebo ve městě... A tak různě,“ dořekla potichu.

Tak jsem s těmi mapami cé zet nebyl vůbec daleko od pravdy.

Ale ona nevypadala nadšeně.

„A tobě se nelíbilo, co navrhoval?“ hádal jsem, protože jsem nechtěl přiznat, jak moc by mě potěšilo, kdyby ho po té otázce přetáhla přes hlavu talířem plným ananasu. „Řekl, že bude stavět dům jedině v nové kolonii na Marsu?“ pokusil jsem se to trochu zlehčit, když se zadržla a nic neříkala.

„Řekl, že přemýšlel o Costa Brava,“ řekla hlasem staženým úzkostí.

Idiot. Rád machroval se svojí španělštinou a linií předků pocházející prý už z dob Kateřiny Aragonské. Bullshit.

„Takže vesnice?“ střelil jsem naslepo.

„Dominiku,“ vydechla a trochu se zasmála. Nebo popotáhla? Těžko se mi to odhadovalo, když jsem pořád do háje nevěděl, co se vlastně stalo. „Costa Brava je v Katalánsku. Ve Španělsku.“

„Aha,“ hlesl jsem. „Tak kdy odlítáš?“ vypálil jsem na ni trochu tvrději, než jsem měl v úmyslu, ale už jsem se neudržel. Co jsem na tohle mohl říct? To se hodlá stěhovat stovky kilometrů daleko?

„Nevím, co mám dělat,“ přiznala s povzdechem.

To já taky ne, chtěl bych jí upřímně říct. Proč mě to vlastně tak rozhodilo? Předpokládal jsem snad, že se po maturitě budeme dál vídat jako doted? Že si snad postavíme domy vedle sebe a já jim večer budu chodit hlídat děti, aby spolu mohli na rande? Proč mi nebylo jedno, jestli bude s Matyášem žít dvacet nebo tisíc kilometrů ode mě?

Nic neříkala. Ticho mezi námi houstlo. Toužil jsem jí říct, že nechci aby odjela. Chtěl jsem to brát s nadhledem, protože kdo si v osmnácti naplánuje, že stráví život s nějakým Matyášem ve Španělsku, a pak to skutečně dodrží? Jenže tohle byli Matyáš a Eliška. Byli spolu už celou věčnost. Nerozdělil je ani jeho odchod na vysokou, i když jim to tehdy spousta lidí prorokovala.

„Nehodláte se přece stěhovat hned,“ snažil jsem se být laskavý a podporující brácha. „Za rok budeme maturovat, pak vysoká. Za ty roky se všechno může změnit. Třeba celé Španělsko převálcuje tsunami nebo tak něco,“ pokusil jsem se znovu o zlehčení situace. „Nebo se s ním rozejdi,“ navrhl jsem napůl z legrace, napůl ze vzteku. Věděl jsem, že to nikdy neudělá. Ani jsem nechápal, proč je z toho tak rozhozená. Nebyla to jejich první neshoda, byla ve skutečnosti asi miliontá první. Nebyli dokonalý pár ani trochu. Hádali se neustále o hloupostech, jako jestli budou mít kočku nebo psa, jestli by se Matyáš neměl učit víc nebo Eliška trochu míň, jestli by Matyáš neměl omezit hraní World of Tanks nebo by Eliška neměla přestat doučovat v klubu, aby na sebe měli víc času. Ale o rozchodu nikdy nepadlo ani slovo. Eliška byla prostě taková. Věřila, že všechno se dá vyřešit, všechno se dá domluvit, všechno vždycky dobře dopadne.

Ale teď hlesla: „Možná.“

Možná? Srdce se mi rozbušilo tak rychle, až mě zabořilo na hrudi. Možná co? Možná se s ním rozejde? Možná si sbalí věci a dostuduje na univerzitě *Dona Kichota*?

„To myslíš vážně?“ zeptal jsem se.

„Napadlo mě to,“ přiznala a skousla si ret. „Dal mi prstýnek,“ hlesla ještě o stupeň zoufaleji.

„Prstýnek?“

„Nic to neznamená,“ řekla rychle. „Ne to, co si myslíš.“

„Ale na prstu ho nemáš,“ poznamenal jsem.

„Chceš ho vidět?“ natáhla se do poličky pro krabičku a podala mi ji.

Ne, nechtěl jsem to vidět. Uvnitř ležel okázalý blyštivý prsten, přesně Matyášův styl.

„Kde na to vzal?“ nedalo mi to. On nebyl ten typ, co by chodil po brigádách a trávil léto v kavárenské zástěře obskakovaním spolužáků, kteří si tam vyšli na zmrzlinový pohár. Jeho rodiče mu dopřáli cokoli, na co si vzpomněl, ale tohle už bylo snad i na něj moc.

„Po babičce,“ špitla Eliška, tvář se jí trochu rozjasnila a já jsem pochopil.

Znal jsem ji. Věděl jsem o ní první poslední a stejně tak jsem věděl, jak miluje jeho rodinu. Jeho rodiče ji od první chvíle přijali skoro jako vlastní. Po půl roce chození jí dali klíč od jejich domu. Věděl jsem, že s ním Eliška rozhodně není kvůli penězům ani kvůli všem těm výhodám, co jeho rodina měla. Měli známé na nejvyšších místech. Byli zvyklí bavit se a slavit, jezdit na drahé dovolené. Měli ve městě několik domů, v nichž pronajímali byty. Ale hlavně byli pevná a soudržná rodina. Čtyři děti, několik babiček a dědečků, strýcové, tety, bratřenci, sestřenice. Všichni se pořád scházeli, všichni si rozuměli, všichni se měli rádi.

To bylo něco, co Eliška neměla, a neměl jsem to ani já. Já jsem měl sourozence, se kterými jsem se občas podíval na seriál, ale jinak jsme si moc neměli co říct, a dva nefungující rodiče, kteří mě nechali bydlet ve svém domě a brát si jídlo z jejich ledničky, ale tím veškerá jejich péče končila. Máma pocházela z Prahy a táta až z Plzně, potkali se na studiích v Praze a pak se přestěhovali na Moravu. O svých prarodičích jsem nevěděl prakticky nic a viděl jsem je dvakrát na pohřbu.

To s Matyášem Eliška získala rodinu o velikosti tak čtyř průměrných rodin. O to víc mi dávalo smysl její váhání nad útekem do jiné země. Ona nechtěla utíkat. Chtěla být součástí toho, co měli tady.

A kromě toho jsem taky věděl, že ho miluje. Viděl jsem, jak se jí pokaždé rozzářily oči, když o něm mluvila. Ne všechno jim šlo růžově, ale milovala ho.

„Je to krásný dárek k tvým zítřejším narozeninám,“ vrátil jsem jí krabičku s prstýnkem. Zatímco já pro tebe mám jen prázdnou náruč, pomyslel jsem si. „Měla by ses na to vyspat,“ navrhl jsem. „Třeba se ráno probudíš a uvidíš všechno jinak. Zastavím se hned ráno. Chceš?“

„Budu moc ráda.“

Rozpačitě jsme se rozloučili.

Došel jsem domů. Rodiče seděli v obýváku před televizí i s Lucií a Jakubem. Vydal jsem se do kuchyně pro něco k jídlu.

„Nevečeřels?“ ozvala se mamka, když zvuk otvírané ledničky dolehl až k jejím uším.

„Ne.“

„Ohřej si polívku.“

„Oukej.“

S miskou polévky jsem se postavil do dveří obýváku, přesně před práh, abych neporušil mamčino věčné pravidlo, že jíst se má jen v kuchyni.

Táta s Lucií a Jakubem sledovali fotbal. Mamka pletla další ze svých otřesných karmínově rudých svetrů podle návodu ze zažloutlého časopisu z minulého tisíciletí. Připadalo mi, že je den ode dne průhlednější. Proti barvě rudého svetru vypadala dneska ještě bledší než obvykle, ale pak se usmála, když se k ní Lucie naklonila a něco jí pošeptala, a vrátilo se jí do tváří trochu barvy. Táta s Jakubem pak začali povykovat, zřejmě když došlo k nějakému zvratu na obrazovce, a já jsem je pozoroval z dálky jako návštěvník galerie, který si prohlíží obraz s názvem „Rodinný večer u Kabiců.“

Položil jsem misku do dřezu k ostatnímu neumytému nádobí, které se tam za celý den shromáždilo, s myšlenkou, že se přece jen připojím k ostatním. Asi nepoznám, který z těch fotbalistů zrovna fauloval nebo co se to tam vlastně děje, ale můžu se zapojit. Můžu se pokusit být součástí rodiny.

Překročil jsem práh obýváku s úmyslem zabrat si volné místo vedle Lucky, ale máma mě zastavila: „Běž poumývat to nádobí, ano?“

„Za chvíli,“ trval jsem si na svém bohulibém záměru.

„Hned.“

„Ještě dneska to bude. Teď to tam nikomu nepřekáží, ne?“

Pak se ale ozval táta: „Běž, Dominiku.“ Klidně, ale důrazně. Tónem, který zní přátelsky, ale vy víte, že proti němu není žádné odvolání.

Pokorně jsem vycouval do kuchyně a během mytí počítal, kolik zbývá do mého odstěhování na vysokoškolskou kolej. Jeden rok, dva měsíce a poslední týden k tomu. Zabavil jsem hlavu počítáním, kolik je to ve dnech. Kolik je to v měsících s přesností na dvě desetinná místa. Kolik v týdnech a kolik v rocích. A slíbil jsem sám sobě, že první věc, co si koupím, až budu mít vlastní bydlení, bude myčka na nádobí.

Eliška

Dala jsem si dlouhou koupel a nadnášena voňavou horkou vodou s bublinkami jsem se snažila přijít na to, co si počít s novým vývojem událostí. Nebylo to poprvé, kdy jsme se s Matyášem bavili o Španělsku. Byla to jeho vysněná země, ale zatím jsem ji pořád zařazovala do kategorie destinací na letní dovolenou, nenapadlo mě, že by se tam chtěl doopravdy stěhovat.

Celý náš spor odstartovala jedna nevinná otázka. Kde bys jednou chtěla bydlet?

Leželi jsme na louce za městem, kam jsme si po večeři vyšli na procházku, schovaní ve vysoké trávě, nad námi pálilo slunce a kolem nás cvrkala sarančata. Těšila jsem se na plánování společné budoucnosti. Už dlouho jsem si celou svou budoucnost představovala automaticky po jeho boku.

„V Česku nezůstanu ani náhodou. Chci hoodně daleko odtud,“ odpověděl a mně tím naprosto vyrazil dech.

„Jak to myslíš? Jako napořád?“ zeptala jsem se.

„Můžeme cestovat. A pak uvidíme, kde se nám bude líbit nejvíc. Nejdřív chci zkusit Španělsko. Pláže, slunce, teplo, dobré jídlo a víno... Co říkáš? A pak třeba Kalábrie. Hlavně do tepla. Víc na sever, než jsme tady, už bych to nesnesl.“

„Na dovolenou to zní dobře. Ale na celý život?“ opáčila jsem. Popravdě jsem nikdy nesnila o cestování. Morava mi stačila. Vlastně mi stačilo naše městečko. Vyjít za humna, vyběhnout na kopec, toulat se po lese... Jídlo a víno si můžeme dát i tady.

„Víš, že Španělé šlapou na paty Japoncům v nejdelším dožití? To je jasné. Dobré jídlo, hodně slunce, prospat se po obědě, no stress. Maňána,“ usmál se zasněně a prostředí slabiku protáhl, aby dodal jiskru své španělské výslovnosti.

Mně ale do smíchu nebylo. „A co tvoje rodina? Budeš sem jezdit jen na Vánoce?“

Hned jsem si uvědomila, že jsem naši budoucnost najednou rozdělila. Znělo to jako ortel. Tohle nebyla naše společná cesta. Ne, v žádné verzi své budoucnosti nevidím sama sebe ve Španělsku.

„Pro mě za mě, když je neuvídím pár let, jen dobře,“ řekl ledabyly.

Posadila jsem se a zadívala na něho. Najednou mi připadal jako někdo úplně cizí. Mezi zuby žmoulal trávu, hlavu podloženou zmuchlaným svetrem.

„Nechci svou rodinu vidět jednou za pár let,“ namítla jsem.

„No tak uvidíme. Je to jen nápad,“ zamračil se vyčítavě, jako bych záměrně kazila hezkou chvíli.

Dál už jsme o tom nemluvili. Došli jsme zpátky do města a rozloučili se na nejbližší autobusové zastávce.

Nebyla to jediná věc, na které jsme se neshodli. Za ty roky se mezi námi navršila hromada věcí, které jsem doted' přehlížela, protože jsem doufala, že všechno ještě domluvíme a dořešíme ke spokojenosti obou. Byla před námi přece spousta času, než uděláme nějaký vážný krok.

Zatím jsme všechny hádky vyřešili tak, že jsem nad tím mávla rukou a nechala to plavat. No tak si občas zakouří, vždyť to dělají všichni, ne? No tak se občas napije víc, než by se slušelo, ale to je na střední normální. No tak chodí pozdě spát a ráno vyspává, však bych mu to měla přát, není přece kam spěchat. No tak kašle na školu a jen na ni nadává, ale to přece dělají všichni kluci v pubertě, no ne? A že nechci dělat všechny ty věci, co spolu děláme v posteli? Měla bych přece být vděčná, že se spokojil jenom s tímhle a opravdový sex na mé přání odsunul až po svatbě.

Milovala jsem ho. To jsem věděla naprosto jistě. Spoustu věcí jsem na něm obdivovala. Jak je galantní, jak na mě myslí, jak věnuje veškerý čas, peníze a úsilí mně. Milovala jsem, že se mnou chce mít rodinu a dům a že chce hodně dětí. Kolik takových kluků je? Kdybychom se vzali, udělal by pro naši rodinu cokoli, aby ji zajistil a ochránil. Jeho rodiče mě zbožňovali a ve všech těch velkých plánech jeli s námi. Založili nám dokonce stavební spoření na dům. Měla

jsem klíč od jejich bytu a byla jsem u nich vítaná, ať jsem přišla v kteroukoli denní dobu. Brali mě v létě na výlety a v zimě na lyže a nejrádši by mi snesli modré z nebe.

Navíc mě Matyáš vážně přitahoval. Černočerné vlasy, husté obočí, opálená kůže. Vypadal jako chodící reklama na toreadora. Věřila jsem mu ty španělské předky, o kterých jeho rodina neměla žádné důkazy, ale pořád o nich mluvili.

Byli jsme spolu už čtyři roky. Tak proč to kazit?

Mobil pípl a já jsem se pro něho natáhla z vany. Ještě jedna zpráva od Dominika: „Nakonec se nějak domluvíte a zase bude všechno dobré.“

K tomu mi poslal objímajícího smajlíka. To byl celý on.

„Snad,“ nadvakala jsem odpověď. „Co u vás?“

„Ještě nějaká práce.“ Smajlík rudý vzteky a gif se Spongebobem drhnoucím prádlo na valše.

Dominik a já, to byla dlouhá historie plná přátelství, procházek se psem i bez psa a všech příběhů, které jsme spolu přečetli, filmů a seriálů, které jsme spolu viděli.

S jeho rodiči jsem měla podivný vztah. Jim nijak nevadilo, že k nám Dominik posledních dvanáct let chodil skoro každý víkend a během týdne každé odpoledne a někdy zůstával pozdě do večera. Ani se nijak nesnažili víc poznat lidi, se kterými jejich syn tráví tolik času. Naši rodiče se zdravili přes plot, jednou za rok si zdvořile popřáli k Vánocům a k novému roku, ale tím to haslo.

Já jsem k nim moc nechodila, především proto, že sdílel pokoj se dvěma sourozenci a už tak v něm nebylo k hnutí, ani fyzicky, ani duševně. Jejich dům vypadal úplně přesně jako ten náš. Celá ulice byla jeden developerský projekt, ve kterém na jeden zátaž postavili třicet stejných přízemních domů s obývacím, kuchyní, koupelnou a dvěma ložnicemi. Pro nás to bylo akorát, u Kabicových to ale znamenalo, že do jedné ložnice museli vmáčknout tři postele, tři skříně na oblečení, a jak děti rostly, tak tři notebooky k jednomu maličkému stolu pod oknem. Neuměla jsem si představit, jaké to musí být pro Lucku, bydlet v jednom krcálku se dvěma kluky a mít s tam s nimi všechny své osobní věci včetně spodního prádla.

Pak se jednoho dne odstěhoval Jakub a za dva roky i Lucka, frekvence mých návštěv u nich ale zůstávala téměř na nule. Častěji jsem chodívala k nim na zahradu, kam se dalo dostat vrátky ze zadní strany. Jeho rodiče mě... tolerovali. Lepší slovo mě nenapadá. Pan Kabica se mnou občas prohodil nějakou tu zdvořilostní konverzaci jako Jak se máš?, Jak jde škola? a tak podobně, ale když jsem se rozpovídala nebo se na něco zeptala jeho, díval se na mě, jako bych s tlupou divochů zaútočila na městečko bezbranných usedlíků.

Paní Kabicová se mnou většinou neprohodila ani slovo a jen se ochranně postavila před ledničku, jako bych snad toužila dojít jejich špagety ze včerejška. Ledničku mívali plnou všemožných rendlíků a misek plných nejrůznějších zbytků. Nepřipadalo mi, že by byli nějak extrémně chudí, už jsem potkala desítky chudších a přitom mnohem pohostinnějších rodin. Množství peněz je zřejmě jedna věc, ale subjektivní pocit chudoby věc druhá. A štedrost věc třetí, soudě dle mých pozorování nezávislá na míře bohatství.

„Tak ráno,“ napsala jsem Dominikovi.

„Jasně. Budu ten, co se k vám snaží dozvonit, zatímco vy všichni ještě spíte.“

„Pochybuju. Mamka ráno odjíždí na seminář do Brna a táta jede bůhvíkam dělat bůhvíco. Ale těším se. A díky.“

„Dobrou noc,“ popřál mi ještě a poslal obrázek mráčku. Znamenalo to, že na mě bude myslet. Náš osobní symbol.

Vylezla jsem z vany a na prsou mi ležela tíha mé nerozhodnosti. Ve škole nám pořád tlačili do hlavy, jak je důležité dobře se učit a správně si vybrat obor, abychom si našli perfektní zaměstnání. Protože to přece *je* důležité. Možná jsou ale ještě další důležité věci. Třeba ke komu se z toho zaměstnání budeme každý den vracet a s kým budeme o víkendu odpočívat.

„Kde je máma?“ zeptala jsem se táty, který seděl ve své pracovně nad notebookem. Kolem něho se válely papíry počmárané poznámkami, výstřižky z novin a několik rozečtených knih. Byl jedním z těch lidí, kterým si v knihách podtrhávat myšlenky a dopisovat do nich svoje vlastní.

„Šla ven,“ mávl rukou a obočí se mu zkroutilo, když se sklonil blíž k obrazovce.

„Ven?“

„Ven,“ přikývl, aniž by ke mně vzhlédl.

„Sama... nebo s někým?“

„Zlato, mám do rána deadline,“ povzdychl si. „Můžeme si o tom promluvit někdy jindy? Promiň,“ mrkl na mě omluvně, nervózně si rukou prohrábl vlasy a dál se věnoval práci.

Odšourala jsem se do pokoje a zalezla pod peřinu. Moje naivní dětská představa, že se vztah mých rodičů dá jednou do pořádku, byla dávno rozbitá. Už dlouho jsem se učila chodit po střepích a doufala jsem, že se hrany časem otupí a chodidla ztvrdnou a celé to přestane bolet. Zatím to bolet nepřestávalo, i když už to nebyl takový šok jako poprvé nebo podruhé.

Třeba nezáleží ani tak na tom, na jaké startovní čáře se vztahem začínáme, ale na tom, co uděláme každý další den. Příběhy končívají svatbou, protože chceme věřit, že jakmile najdeme toho správného, bude už všechno jenom dobré. Chceme věřit, že to pravé drama je hledání správného protějšku. Možná je ale jedno, jak začínáme. Jestli nás nerozdělí Španělsko, tak to bude něco jiného. Třeba tomu všemu jen nesmíme dovolit, aby nás to rozdělilo.

„Miluju tě,“ napsala jsem Matyášovi.

„Já tebe taky,“ přišla mi okamžitá odpověď, i když byla skoro půlnoc. Představila jsem si ho, jak ještě teď v noci sedí za počítačem a dělá šrot z virtuálních tanků.

Najednou mi přišlo milé, jak dobře ho znám.